

Giftstoffer, der formørkede Tilværelsen for de andre. Deres Tid var endnu ikke kommen.

Straks efter Bordet gik de to Gamle deres vante Gang ned paa Kontoret, mens Studenterne og Kusi-
nen tog ud paa en Spaseretur.

Jørgen Skolelærer satte sig paa sin hævdvundne Plads i Sofaen med sin store Træpibe, og uden at nogen af dem rigtig vidste det, talte de længe om en af Byens ældre Borgere, der var kommen ulykkelig afdage ved et Fald fra en Trappe.

Kancelliraaden sad foran Skrivebordet og lod, som om han var optaget af at gennemse nogle Regninger og sammentælle Tal.

Skolelæreren sad tungt hensunken i sig selv og bakkede paa Piben uden at mærke, at den var gaaet ud. Der var for ham det underlige ved det store, der var sket, at han i sine Tanker havde oplevet det altsammen for længe, længe siden. Fra sin Ungdom havde han drømt begejstret og lykkeligt om denne Sejrens Dag, havde forestillet sig baade den flagsmykkede By og Røret i Gaderne og de mange glade Ansigter. Kun een Ting var anderledes: han selv, hans egen Glæde, der var forvandlet til Uro og Bekymring ved Tanken om Tyge.

Trods megen Grublen og anstrengt Nattevaagen ved Bedepult og Bibel fattede han ikke, at den Alseende, for hvem Hjertets dybeste Afgrunde var som